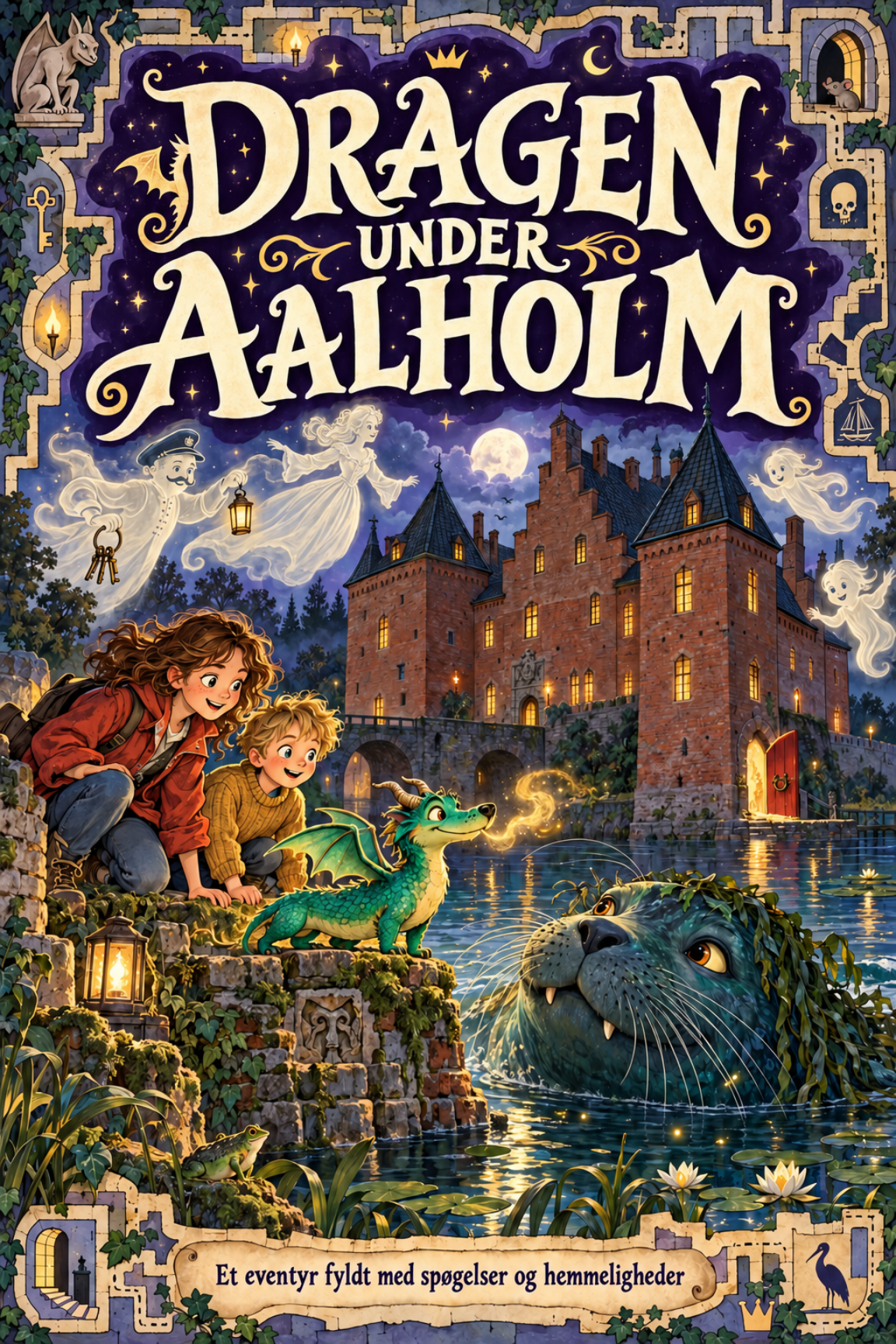


DRAGEN UNDER AALHOLM



Et eventyr fyldt med spøgelse og hemmeligheder

Dragen under Aalholm

Et eventyr fyldt med spøgelse og
hemmeligheder

Dansk udgave

Den komplette danske roman.

For børn på 7-11 år. Tolv kapitler, historisk efterord og kilder.

Historien blander fantasi, sagn og historiske oplysninger.
Efterordet forklarer forskellen.

Indhold

1 Et meget højlødt ikke noget	4
2 Foreningen for utilfredse gengangere	9
3 Nogen har puttet ild i hunden	13
4 Kongen må gerne men du må ikke	18
5 Bodil vil gerne bede om en undskyldning	22
6 En pige som foldede lagener	26
7 Fuglen som blev væk to gange	30
8 Afgang uden returbillet	34
9 Den blå bog	39
10 Max uden navn	43
11 En hel bog fuld af mennesker	47
12 Der gik kun et øjeblik	53
Hvad er virkeligt i historien	58
Kilder til de historiske spor	61

KAPITEL 01

Et meget højlødt ikke noget

Der var tre regler på Aalholm.

Man måtte ikke løbe på trapperne. Man måtte ikke røre ved rustningerne. Og man måtte under ingen omstændigheder åbne den lille røde dør ved garderoben.

»Hvad er der bag den?« spurgte Ella.

»Ikke noget,« sagde manden med nøglebundtet.

Han hed Karl og var pedel. Hans nøgler hang i en så stor klump, at Ella tænkte, at han enten passede et slot eller havde et meget alvorligt problem med cykellåse.

»Hvorfor må man så ikke åbne den?«

»Fordi den skal være lukket.«

Karl gik videre. Nøglerne lød som bestik, nogen tabte ned ad en trappe.

Ella så på sin lillebror.

»Det var ikke et svar.«

»Jo,« sagde Max. »Bare et dårligt et.«

Ella var ti. Hun kunne godt lide at kende reglerne, især så hun kunne opdage, når andre brugte dem forkert. Max var syv. Han havde fire sten, en knap og en halv bolle i lommen. Stenene var til en samling. Knappen var til noget, han ikke havde fundet på endnu. Bollen var til en nødsituation.

De var på Aalholm, fordi deres mor arbejdede med gamle malerier. Denne weekend skulle hun undersøge et stykke væg. Det lød ikke spændende, men hun havde taget tre tasker med, så væggen måtte fejle noget alvorligt.

Slottet var under restaurering. Det betød, at man reparerede det uden at få det til at ligne en ny sportshal. Rundt omkring stod stilladser, lamper og kasser med meget bestemte beskeder på.

RØR IKKE.

FORSIGTIG.

DENNE SIDE OP.

Max havde vendt hovedet på skrå ved den sidste kasse.

»Virker det også, hvis man er på hovedet?«

Deres mor havde kysset ham i håret.

»I bliver i de rum, Karl har vist jer. Jeg er lige inde ved siden af. Om lidt spiser vi.«

»Hvor lidt?«

»En halv time.«

Voksne brugte ordet lidt på en meget løs måde.

Nu var solen på vej ned bag træerne. Ella havde læst alle skiltene. Max havde undersøgt, om en rustning kunne nyse. Den kunne den tilsyneladende ikke, men han havde kun spurgt den én gang.

Så bankede nogen bag den lille røde dør.

Tre forsigtige bank.

Ella bankede tilbage.

»Optaget!« råbte en stemme.

Max trak i hendes trøje.

»Det er et meget højlydt ikke noget.«

Døren sprang op.

En lille mand stod i åbningen med en toiletbørste i hånden. Han havde mørk frakke, blanke knapper og et ansigt så blegt, at hans ører næsten var usynlige.

Det var hans fødder også.

Faktisk var de der slet ikke.

»Folk tror altid, at vi bare svæver rundt,« sagde han. »Men der er altså også praktiske opgaver.«

Ella så fra børsten til det sted, hvor hans fødder burde være.

»Du er et spøgelse.«

»Og du står i vejen for rengøringsvognen.«

En spand gled gennem hendes ben.

Ella sprang baglæns og ramte Max, som tabte sin bolle.

Spøgelset så ned.

»Femsekundersreglen gælder ikke på et gulv fra før elektriciteten.«

»Den lå med skorpen nedad,« sagde Max.

Manden sukkede og rakte ham bollen. Hans fingre var kølige, men de kunne godt holde den.

»Hvordan kan du samle ting op?« spurgte Ella.

»Øvelse. De første halvtreds år var forfærdelige. Man kan blive meget træt af at tabe sin hat.«

Han satte børsten i spanden og rettede på frakken. På brystet sad et lille messingmærke.

ALFRED. NATTEVÆGTER.

Ella læste det højt.

Spøgelset smilede.

Så forsvandt F'et.

Der lød en lille tør lyd. Som når et viskelæder rammer papir.

ALRED.

Alfred greb om mærket.

»Åh nej.«

Hans venstre hånd blev tyndere. Ella kunne se kanten af døren gennem den.

»Er det normalt?« spurgte hun.

»Nej. Normalt staver jeg mig selv med F.«

Et bogstav mere forsvandt.

Max trak bollen helt ind til sig. Det så ud til at være blevet en nødsituation.

Ella løb hen til døren ind til sin mor og skubbede den op.

»Mor! Der er et spøgelse, som mister sit navn!«

Hendes mor sad på sin skammel med en pensel i hånden.

Hun bevægede sig ikke.

En dråbe vand hang i luften under penslen. Den faldt ikke ned.

Ella rørte ved sin mors arm. Den var varm.

»Mor?«

Bag hende sagde Alfred stille:

»Hun er i den almindelige aften. Vi er kommet ind i slotsnatten. Hun vil mærke det som et øjeblik.«

»Så få os ud igen.«

»Det plejer jeg at kunne.«

Ella vendte sig.

»Plejer?«

Fra den røde dør krøb en hvid stribe hen over gulvet. Den var ikke lys. Lyset fra lampen forsvandt, hvor den gled frem.

Alfred tog børnene i hænderne.

»Nu skal I høre meget godt efter. Hvis nogen tilbyder jer et pænt, rent slot uden historier, så siger I nej.«

»Også hvis der er en pool?« spurgte Max.

»Især hvis der er en pool.«

De løb.

Bag dem blev skiltet på døren blankt.

KAPITEL 02

Foreningen for utilfredse gengangere

Alfred førte dem gennem en dør, som Ella var sikker på, at der ikke havde været et øjeblik før.

Indenfor holdt spøgelseerne møde.

En gennemsigtig dame sad for bordenden. Hendes hvide kjole fyldte tre stole. En mand med en bakke gik rastløst op og ned. Der stod en hest ved vinduet og spiste gardinet.

»Vi er begyndt,« sagde damen.

»Mit navn forsvinder,« sagde Alfred.

»Så burde du være kommet før.«

Ella talte til seks spøgelser. Så gled et syvende gennem hende med en suppeterrin.

»Undskyld,« sagde det. »Jeg så dig ikke.«

Det føltes som at blive overhalet af et køleskab.

»Det her er Den Hvide Dame,« sagde Alfred. »Hun har boet her meget længe.«

»Det kan jeg godt se på kjolen,« sagde Max.

Ella gav ham et puf.

Den Hvide Dame så ned på sig selv.

»Den var moderne, da jeg fik den.«

Hesten fnøs.

»Du skal ikke sige noget. Du går stadig med den samme sadel.«

En lille mand i en kokkehue præsenterede sig som Køkken-Poul. En pige, der sad med en bunke foldede lagener, hed Maren. Manden med bakken havde glemt sit efternavn, men han insisterede på, at kopperne skulle stå lige.

»Er I alle sammen døde?« spurgte Max.

»Vi har alle sammen fri for tandlægen,« sagde Køkken-Poul.

Alfred lagde sit navneskilt på bordet. Nu stod der kun AL. Maren tabte et lagen.

Den Hvide Dame rejste sig så hurtigt, at to af hendes stole væltede.

»Han er begyndt.«

Hun hentede et spejl og satte det foran Alfred. Hans ansigt var blevet udvisket langs den ene kind.

Ella kunne mærke noget slå hårdt inde bag ribbenene. Hun ville hjem til en almindelig aften med en almindelig mor og en væg, der passede sig selv.

»Hvem er han?«

»Hr. Blank,« sagde Maren.

Ingen grinede af navnet.

»Han kom i nat,« sagde Alfred. »Han tilbød at ordne vores papirer. Nu ordner han os væk.«

»Jeg syntes, jeg kendte hans stemme,« sagde Maren. »Men jo længere han blev her, desto sværere var det at huske hvorfra.«

Den Hvide Dame skubbede en kop foran Ella. Der var ikke noget i den, men hun tog den alligevel. Det var rart at holde fast i noget, der havde en hank.

»Slotsnatten er lavet af minder,« sagde damen. »Om mennesker, dyr og ting, som har hørt til her. Vi lever i de spor, der er tilbage. Hr. Blank fjerner sporene og samler dem i en hvid bog.«

Hun så på børnene.

»Herinde efterlader I også spor. Dem må han ikke få fat i.«

»Så brænder vi bogen,« sagde Ella.

»Så brænder du os,« sagde Maren.

Ella satte koppen fra sig.

»Undskyld.«

Hesten holdt op med at tygge.

Den Hvide Dame pegede mod vinduet. Over træerne lå en smal, mørk kant på himlen.

»Når slotsnatten er slut, tørrer siderne. Så bliver det, han har slettet, væk fra os for altid. Hvis hele natten bliver blank, kan vi heller ikke åbne vejen tilbage til jeres mor.«

Alfred sank lidt sammen. Hans frakke passede ham pludselig dårligt, som om der var mindre af ham indeni.

»Alfred,« sagde Max.

Spøgelset så op.

»Du hedder Alfred. Du havde en toiletbørste. Og du sagde, at jeg ikke måtte spise bollen.«

F'et kom tilbage på skiltet.

Ella lænede sig ind over bordet.

»Alfred, nattevægter. Du tabte din hat i halvtreds år.«

Et R dukkede op.

Spøgelset rettede ryggen. Hans kind blev tydelig igen.

Den Hvide Dame greb Ellas hånd.

»I så ham, før han blev slettet. Levende minder.«

»Jeg er også levende,« sagde Max.

»Det er meget heldigt.«

Ella gentog hele navnet. Nu kunne hun læse det på skiltet igen. Men yderst på F'et lå stadig en lille hvid plet.

»Det holder ham fast et stykke tid,« sagde damen. »Men bogen skal åbnes, hvis vi skal have alt tilbage.«

Der lød en skrabende i væggen.

Et hvidt stykke papir gled ind under døren. Det landede på bordet uden at nogen rørte ved det.

Der stod:

UORDEN REGISTRERET.

TO BØRN UDEN SAGLIG BEGRUNDELSE.

»Vi har en mor,« sagde Max til papiret.

På arket dukkede en ny linje op.

DET ER IKKE TILSTRÆKKELIGT.

Køkken-Poul vendte sin hue om på vrangen. Han virkede som en mand, der havde lyst til at slå nogen med en meget stor grydeske.

Alfred pegede mod en smal dør bag Marens stol.

»Vi skal have hjælp fra kælderens.«

»Fra hvem?« spurgte Ella.

Et dybt bump lød under gulvet. Kopperne hoppede.

Hesten flyttede sig forsigtigt væk fra vinduet.

»Åh,« sagde Den Hvide Dame. »Den er vågen.«

KAPITEL 03

Nogen har puttet ild i hunden

Alfred førte dem hen til det sydøstlige tårn.

Her lå den hemmelige trappe.

Ella kendte den fra et fotografi på sin mors computer. I den almindelige verden kunne man kigge ned på den gennem glas. I slotsnatten stod en smal åbning fri, og en trappe snoede sig ned i muren.

»Er det tunnelen til byen?« spurgte Max.

»Nej,« sagde Alfred. »Det er trappen til kælderen.«

»Og så kommer tunnelen?«

»Så kommer kælderen.«

»Og efter kælderen?«

»Mere kælder. Folk bliver ved med at bestille en tunnel, som om den var en pizza.«

Han fortalte, at trappen gik ned gennem området ved Det Røde Kongesoveværelse. Den fandtes rigtigt. Det gjorde historien om en tunnel til Nysted også. Men en historie om en tunnel var ikke det samme som en tunnel.

»Det er godt,« sagde Max. »Jeg kan bedst lide trapper, der ved, hvor de skal hen.«

De gik ned. Ella holdt hans hånd.

Hun havde bestemt sig for to ting. De skulle finde den hvide bog. Og Max måtte ikke komme væk fra hende.

Trappen lugtede af mursten og en lille smule af ristet brød.

»Har I køkken hernede?«

»Ikke længere,« sagde Alfred. »Men der er stadig varme.«

I bunden lå et rundt rum. På gulvet stod en gammel jerngryde med et låg, der hoppede.

BUM.

BUM.

»Det er en meget vred suppe,« sagde Max.

Alfred fjernede låget.

Noget skællet sprang ud og landede midt på Ellas sko.

Det var på størrelse med en lang hund. Det havde fire ben, en hale og to vinger, som så ud, som om nogen havde glemt at folde dem ordentligt ud. På hovedet sad to små horn. Fra næsen kom en tynd stribe røg.

Max tog et skridt tilbage.

»Nogen har puttet ild i hunden.«

»Jeg er en drage,« sagde dyret.

Den havde en hæs stemme og en meget rank holdning for en, der stod på en sko.

»Du er ret lille,« sagde Max.

»Du er ret uden vinger.«

Dragen prøvede at folde sine egne ud. Den ene ramte gryden.

KLONK.

»De skal lige i gang.«

Alfred satte sig på hug.

»Vi har brug for dig.«

»Jeg har brug for morgenmad.«

»Det er aften.«

»Det er det tit, når jeg vågner.«

Max tog den halve bolle frem.

Dragen snusede til den.

»Er der ost?«

»Der var.«

»En tragisk formulering.«

Den slugte bollen og trak vejret dybt. Næsen begyndte at sitre.

»Tilbage,« sagde Alfred.

Dragen nøs.

En stråle af ild skød hen over gulvet. Ellas snørebånd blev brunt i spidsen. I et hjørne begyndte en gammel kost at ryge.

Alfred greb en spand og slukkede den.

Ingen sagde noget et øjeblik.

Så sagde Max:

»Du hedder Fnys.«

Dragen så fornærmet ud.

»Jeg hed engang noget med forfærdelig.«

»Forfærdelige Fnys.«

Den overvejede det.

»Det kan bruges.«

På en hylde lå en lille bog. Alfred åbnede den på en side med et billede af et gammelt brev.

»En kopi,« forklarede han. »Der blev skrevet et brev på Aalholm i 1330. Så gamle spor har stedet.«

Under billedet stod slottets navn. Mens de så på det, blev det ene bogstav hvidt.

Fnys stak hovedet frem. En lille varm sky ramte siden.

Bogstavet kom til syne igen, rødt som en glød under aske.

Ella glemte sit snøreband.

»Gør det igen.«

Fnys pustede forsigtigt. Hele ordet lyste.

»Drageånd kan løfte den hvide hinde,« sagde Alfred. »Det slettede er stadig nedenunder. Indtil siderne tørrer.«

Ella pegede på kosten.

»Men ikke et nys.«

»Jeg kan godt høre undertonen,« sagde Fnys.

Oven over dem knirkede et trin.

På trappen stod en høj mand i et gråt jakkesæt. Hans ansigt var glat. Ikke uden næse eller mund, men som om nogen havde tegnet det uden rigtigt at interessere sig for mennesker.

Han bar handsker og en bog, der var så hvid, at Ella fik ondt i øjnene.

»Ukendt krybdyr,« sagde han og så på Fnys. »Brandfarligt. Unødvendigt.«

»Hr. Blank,« hviskede Alfred.

Manden slog bogen op. En fyldepen lå mellem siderne.

»Og nu har vi også fået børn i kælderen. Det bliver en lang oprydning.«

Ella tog Max i hånden.

Fnys stillede sig foran dem.

»Jeg er en drage.«

»Ikke når jeg er færdig,« sagde Hr. Blank.

KAPITEL 04

Kongen må gerne men du må ikke

Hr. Blank satte pennen mod siden.

Alfred greb grydelåget og kastede det.

Det ramte ikke manden. Det ramte hans fyldepen.

En sort dråbe fløj gennem luften og landede på hans hvide handske.

Hr. Blank stirrede.

»Plet.«

»Løb!« råbte Alfred.

De sprang forbi ham på trappen, mens han gned sin handske med et lommetørklæde. Fnys trippede på de korte ben. Max ville løfte ham, men dragen bed forsigtigt i hans ærme.

»Jeg er ikke håndbagage.«

På det næste trin gav han op.

»Men jeg kan undtagelsesvis transporteres.«

Max bar ham resten af vejen.

Hr. Blank kom ikke efter dem med det samme. Han kunne tilsyneladende ikke lave andet, så længe der sad en plet på handsken.

»Det skal vi huske,« sagde Ella.

De kom ind i en sal med gamle navne på væggen.

»Her må han ikke nå ind,« sagde Alfred.

Ella genkendte stedet fra sin mors papirer. Der var navne og tegn fra Frederik den Andens og dronning Sophies besøg i 1585. Et helt følge havde sat spor efter sig.

Max så fornærmet på væggen.

»Må kongen tegne på væggen?«

»Det gjorde han i hvert fald,« sagde Ella.

»Da jeg gjorde det, skulle vi male hele køkkenet.«

Nederst mellem navnene var et lille narrehoved.

Det blinkede.

Max blinkede tilbage.

»Du har noget mellem tænderne,« sagde hovedet.

»Hvor?«

»Din tunge.«

Max grinede så pludseligt, at Fnys hoppede i hans arme.

»Den var elendig,« sagde Ella.

»Jeg har ikke haft nyt materiale siden før kartoflen,« svarede hovedet.

Alfred forklarede, at der faktisk var et navn og et narrehoved på den gamle væg. Men den snakkende udgave hørte til slotsnatten, ligesom dem selv.

»Har du set Hr. Blank?« spurgte Ella.

»Lang. Grå. Ansigt som en lukket madpakke?«

»Ja.«

»Han ledte efter noget, han havde tabt. Et kartotekskort.«

»Hvor?«

»Han kom fra vandet. Sur som en våd strømpe.«

På gulvet lå en klump grønt mudder. Ella samlede den op på et stykke papir.

»Voldgraven,« sagde hun.

Alfred skævede mod vinduet.

»Der bor nogen.«

»Et uhyre?« spurgte Max.

»Hun bryder sig ikke om det ord.«

»Så hun er farlig.«

»Det kommer an på, hvor ofte man siger uhyre.«

Narrehovedet blev stille. En hvid linje nærmede sig hans hals.

Ella trykkede sit papir med mudder mod væggen. Det hjalp ikke.

Fnys strakte halsen og pustede en lun sky over hovedet. Linjen trak sig lidt tilbage.

»Du er ret god til det der,« sagde Max.

Dragen rettede på det ene horn med en klo.

»Jeg kan mange ting, som ikke nødvendigvis ender med brandvæsenet.«

Alfred lagde hånden mod væggen.

»Vi kommer tilbage.«

Narrehovedet prøvede at smile. Kun den ene mundvig bevægede sig.

»Tag en vittighed med,« sagde det. »En ordentlig en.«

De skyndte sig mod gården.

Ella havde fået en idé. Hvis væsnet i voldgraven havde stjålet mandens kort, kunne det måske også stjæle hans bog. Store tænder måtte være praktiske til den slags.

Hun sagde det til Alfred.

»Du har ikke mødt Bodil endnu,« svarede han.

»Bodil?«

»Man kan godt hedde Bodil og have tænder.«

I døren vendte Ella sig. På væggen var narrehovedets mund blevet helt hvid.

Nu var der ingen, der sagde noget morsomt.

KAPITEL 05

Bodil vil gerne bede om en undskyldning

Voldgraven lå sort mellem slottet og træerne.

Ella blev bag rækværket. Max stod tæt ved hende med Fnys i armene. Dragen kiggede ned på vandet.

»Jeg går ikke i bad,« sagde han.

»Det var der heller ingen, der spurgte om.«

»Det er sådan noget, folk finder på pludseligt.«

Alfred bankede på en sten med sin nøgle.

»Bodil?«

En boble brast på overfladen. Så en til.

Et hoved hævede sig af vandet.

Det var stort som en lænestol. To gule øjne sad under en kant af grønne vandplanter. Om munden strittede knurhår, der lignede våde snøreband. Da væsnet gabte, så Ella flere tænder, end hun havde lyst til at tælle.

Max løftede langsomt en hånd.

»Hej.«

»God aften,« sagde hovedet.

Resten af Bodil kom til syne. Hun havde en lang, mørk ryg og brede luffer. Noget midt mellem en sæl og en bus. Vandet gled ned over hende i blanke strømme.

»Vi har brug for et uhyre,« sagde Ella.

Alfred lukkede øjnene.

Bodil sank ti centimeter.

»Så må I sætte en annonce i avisen.«

»Jeg mente bare, at du er stor, og vi har en mand, som—«

»Der kommer mange mænd her. De fleste vil forklare mig, hvordan vandet skal være.«

Hun sank lidt mere.

Ella skyndte sig hen til kanten af rækværket.

»Vent. Undskyld. Vi har ikke brug for et uhyre. Vi har brug for hjælp.«

Kun øjnene var tilbage over vandet.

»Det var noget andet.«

Ella fortalte om Alfreds navn og narrehovedets mund.

Bodil lyttede. Af og til blæste hun luft gennem næsen, så en lille åkande flyttede sig.

»Den grå mand stod her før,« sagde hun. »Han kaldte mig en fejl i landskabet.«

»Du er ellers ret nem at få øje på,« sagde Max.

»Tak.«

»Tog du hans kort?« spurgte Ella.

»Nej. Han tabte det. Der er forskel.«

Bodil dukkede ned. Da hun kom op, havde hun en blikdåse mellem tænderne. Hun lagde den forsigtigt på stenene ved Alfred.

I dåsen lå en teske, tre mønter, et par briller med ét glas og et vådt kort.

»Hittegods,« sagde hun. »Jeg har også en cykel, men den passer ikke i dåsen.«

Alfred tog kortet op.

Øverst stod B. Resten var dækket af en hvid plet.
Nedenunder kunne de læse:

NATARKIVET. SYDVESTTÅRNET.

Til sidst stod der med mindre skrift:

HUSK AT AFLEVERE DEN BLÅ BOG TIL MAREN.

»Maren!« sagde Ella.

Fnys lænede sig frem. Hans varme ånde gled hen over kortet. Et par streger dukkede op efter B'et, men forsvandt, før Ella kunne læse dem.

»Det er meget vådt,« sagde han. »Og det smager af cykel.«

Bodil så pludselig forbi dem.

På den anden side af broen stod Hr. Blank.

Han havde en ren handske på.

»Mit kort.«

Alfred gemte det bag ryggen.

Hr. Blank rev en side ud af sin bog. Den var tom, men foldede sig selv til en fugl. Så rev han en til ud. Og endnu en.

De hvide fugle fløj mod børnene.

»Ned!« råbte Ella.

En fugl slog mod hendes skulder. Stoffet på jakken blev hvidt dér, hvor den rørte. Ella trak Max ind til sig.

Bodil slog en luffe i vandet.

En bølge rejste sig over rækværket. Ella nåede lige at tænke, at hun helst ville druknes efter sin aftensmad.

Men vandet landede foran dem.

Papirfuglene klaskede ned i det. De lå og baskede som meget dårligt humør i en håndvask.

Hr. Blank sprang tilbage. En dråbe ramte hans bukseben.

»Uacceptabelt.«

»Det er vand,« sagde Bodil. »Det bor her.«

Alfred trak børnene mod døren. Max nåede at tage knappen op af lommen og lægge den ved dåsen.

»Til din samling.«

Bodil skubbede den tættere på med et knurhår.

»Den er jo ikke tabt.«

»Nej. Den er til dig.«

Det store hoved blev helt stille.

Så nikkede Bodil, meget forsigtigt, så hun ikke kom til at nikke nogen ned af broen.

»Kald, hvis I får brug for mig igen.«

Indenfor tørrede Ella sin kind i ærmet.

»Hun kunne måske have taget bogen.«

»Hun reddede os,« sagde Max.

Ella kiggede på ham. Han stod og vred vand ud af Fnys' hale, mens dragen klagede over behandlingen.

»Ja,« sagde hun. »Det gjorde hun.«

Hun tog selv fat om den dryppende hale. Sammen bar de Fnys tilbage til spøgelseerne.

KAPITEL 06

En pige som foldede lagener

Der var blevet færre stole i mødelokalet.

Eller også var de bare blevet usynlige. Køkken-Poul sad i hvert fald et stykke over gulvet uden noget under sig. Han holdt fast i bordet og så anspændt ud.

»Ingen pludselige bevægelser,« sagde han.

Den Hvide Dame stod ved vinduet. Hendes kjole fyldte nu kun to stole.

Ella lagde kortet foran Maren.

»Ved du, hvad den blå bog er?«

Pigen så på det.

»Min bog.«

»Er der noget vigtigt i?«

»Det synes jeg.«

»Jeg mener noget, som kan hjælpe os. Om slottet eller en hemmelig vej.«

Maren foldede kanten af et lagen.

»Nej.«

Ella mærkede utålmodigheden prikke. Udenfor blev himlens kant lysere.

»Hvor er de bøger, der fortæller om alt det, der er sket her?«

Alfred pegede på et skab. Ella åbnede det og fandt en tyk bog med et billede af en greve.

»Otto Ludvig Raben,« læste hun.

»Han skrev dagbog i toogfyrre år,« sagde Alfred. »På fransk.«

Max så bekymret ud.

»Så skal vi nok begynde nu.«

Det var en bog om dagbogen. Ella bladrede gennem sider om gæster, ture og musik. Hun ledte efter noget, der lød som en kamp. En belejring. En plan over et hemmeligt rum.

»Han skriver jo om helt almindelige dage.«

»Der var flest af dem,« sagde Alfred.

Max havde sat sig ved Maren.

»Hvad står der i din?«

»Ord, jeg øvede mig på. Ting, jeg gerne ville huske.«

»Som hvad?«

Maren tænkte sig om.

»Den første gang, jeg kunne skrive hele mit navn. En opskrift på boller. Og en sang, min mor sang, når hun vaskede.«

Ella så op. Marens fingre var blevet så tynde, at lagenets tern kunne ses igennem dem.

»Den blå bog var væk, da Hr. Blank kom,« sagde Maren.

»Jeg troede, jeg havde forlagt den.«

»Hvem er B?« spurgte Max.

Maren lod fingeren følge bogstavet på kortet.

»Ham, jeg lånte den til. Han skrev vores historier ned i natarkivet. Han var meget omhyggelig.«

»Hvad hed han?«

Hun åbnede munden.

Så rystede hun på hovedet.

På væggen bag hende var en firkant ved at blive hvid. Billedet i rammen forsvandt. Maren blinkede, som om hun havde fået noget i øjet.

Ella lagde dagbogsbogen fra sig og knælede foran hende.

»Fortæl om sangen.«

»Jeg troede, du ledte efter noget vigtigt.«

Det gjorde ondt på en uventet måde.

»Jeg ledte forkert,« sagde Ella.

Maren så på hende. Så nynnede hun fire små toner.

Langsomt ind. Langsomt ud.

Sangen havde ord om vand og sæbe og en skjorte, der nægtede at blive ren. På den sidste tone lavede Max en lyd som et surt ærme.

Maren lo.

Hendes fingre blev lidt tydeligere.

Fnys lå på bordet, pakket ind i et viskestykke. Han forsøgte at tørre sig selv ved at puste varme ned over maven. Hver tredje gang tog han for meget luft ind og begyndte at hoste.

Max nynnede Marens melodi for ham.

»Prøv at gøre det lige så langsomt.«

Dragen pustede på den sidste lange tone. En rolig, varm sky løftede en kant af viskestykket.

Ingen ild.

Fnys gentog det. Viskestykket tørrede.

»Jeg har opfundet musik,« sagde han.

»Du har lært en sang,« sagde Ella.

»Man skal begynde et sted.«

Hun vendte sig mod Maren.

»Vi finder din bog i tårnet. Og vi får dig med hjem.«

»Jeg er hjemme,« sagde Maren.

Ella så rundt i det blegnende lokale.

»Så sørger vi for, at du kan blive.«

Maren rakte hende lagenet. Der var en lille, skæv sol syet i hjørnet.

»Tag det med til bogen. Den falder fra hinanden, hvis man ikke passer på den.«

Ella foldede det omhyggeligt sammen.

Ved døren holdt Alfred dem tilbage.

Gangen til sydvesttårnet var væk.

Der var ikke mørkt på den anden side. Der var ingenting. Hvidt uden vægge, gulv eller afstand.

Alfred rakte sin nøgle ind. Spidsen forsvandt.

Han trak den hurtigt til sig.

»Den vej går vi ikke.«

Ude fra parken lød et fløjt.

Hesten løftede hovedet fra det sidste stykke gardin.

»Toget,« sagde Køkken-Poul.

Ella stirrede på dem.

Selvfølgelig havde spøgelseerne også et tog.

KAPITEL 07

Fuglen som blev væk to gange

Der var en anden udgang gennem et rum med glasmontre.

»Vi kan gå ud gennem haven og nå tårnet udefra,« sagde Alfred. »Toget kører gennem parkens minder. Så kommer vi uden om de slettede stier.«

Ella trak i den første dør. Den sad fast. Et stort skab var væltet foran den på den anden side. De kunne se et hjørne af det gennem en smal sprække.

I monterne stod fugle. Små, store, lange, brede. En enkelt lignede en støvekost, der havde fået dårlige nyheder.

Max gik hen til en sort og hvid fugl med et stort næb.

»Hej, pingvin.«

»Prøv igen,« sagde fuglen.

»Hej, vred pingvin.«

»Gejrfugl.«

Den stod på en lav sokkel. Dens små vinger sad tæt til kroppen.

Fnys løftede hovedet over Max' arm.

»Er dine heller ikke færdige?«

»De er til at svømme med.«

»Nå.«

Fnys kiggede på sine egne.

»Mine er indtil videre mest til at ramme gryder.«

Ella læste skiltet ved soklen. Engang havde en greve fra Aalholm hentet en udstoppet gejrfugl hjem fra Island. Senere var den blevet solgt på auktion i London.

»Så du er her slet ikke mere?«

»Ikke om dagen. Det er et minde, du taler med.«

Fuglen så på sine fødder.

»Der er heller ingen levende gejrfugle tilbage. Vi forsvandt, fordi mennesker tog alt for mange af os.«

Max lagde hånden mod glasset.

»Alle sammen?«

Fuglen nikkede.

Bag dem knagede døren. Den hvide farve var ved at brede sig ind under karmen.

Alfred skubbede til skabet gennem sprækken. Det rykkede sig ikke. Hans hænder gik igennem træet.

»Jeg er ikke helt stærk nok længere.«

Fnys vred sig fri og stillede sig foran døren.

»Så brænder jeg den ned.«

»Nej,« sagde Ella og Alfred samtidig.

»Det var ellers en meget drageagtig plan.«

Max lagde sig på gulvet. Under døren var en sprække, og bag den kunne han se skabets ene træfod. I sprækken stod et lille kileformet stykke træ.

»Den sidder fast på den der.«

Han stak fingrene ind, men kunne ikke nå.

Fnys lagde sig ved siden af ham. Hans forben var kortere end Max' arm.

»Jeg kunne have været enorm,« mumlede han.

Gejrfuglen bankede på glasset.

»Du har en hale.«

Fnys så bagud, som om det var en ny oplysning.

Han vendte sig og skubbede halespidsen ind under døren. Kloen yderst fangede træstykket.

»Lidt til venstre,« sagde Max.

»Min venstre eller din venstre?«

»Halens.«

Fnys trak. Kilen gled ud. Ella og Max skubbede døren sammen, og skabet skred hen over gulvet med et langt skrig.

Der lugtede af nat og våde blade på den anden side.

»Kom!« sagde Alfred.

Ella var allerede halvvejs ude, da hun opdagede, at Max var blevet stående ved montren.

Det hvide var nået til soklen.

»Den bliver væk igen,« sagde han.

Ella så fra fuglen til døren. Hun kunne høre toget i parken.

Så tog hun Marens lagen op af lommen og bredte det ud.

»Kan du hoppe?«

Gejrfuglen så ned.

»Jeg kan forsøge.«

Alfred åbnede montren. Max og Ella holdt lagenet mellem sig, og fuglen landede i midten med et bump.

Den var kold og let, men i dens bryst kunne de mærke en lille bevægelse, som om nogen bankede på indefra.

De bar den ud.

Alfred lukkede døren bag dem. Gennem vinduet så Ella monterne forsvinde én efter én.

Fnys gik tæt ved Max. Hans hale vippede højt over jorden.

»Den kan også bruges til balance,« sagde han.

»Og til at være stolt med,« sagde Max.

Dragen svarede ikke. Men halen kom lidt højere op.

KAPITEL 08

Afgang uden returbillet

Toget holdt mellem træerne.

Det var et lille damplokomotiv med åbne vogne. Lygten foran lyste gennem stammen på et træ. Skinnerne kom først til syne et par meter foran hjulene og forsvandt igen bag dem.

På siden stod STUBBERUP STRAND BANE.

»Der kørte engang et lille tog her i parken,« sagde Alfred.
»Mellem det gamle bilmuseum og kysten. I nat kører det dér, hvor det bliver husket.«

Lokomotivføreren stak hovedet ud.

»Billetter?«

»Vi er ved at blive slettet,« sagde Ella.

»Det er vi alle sammen. Har I billetter?«

Alfred viste sit skilt.

Føreren kneb øjnene sammen.

»Nattevægter. Nå. Personale og op til to børn. Fuglen koster ekstra.«

Gejrfuglen strakte halsen op af lagenet.

»Jeg er udstoppet.«

»Bagage,« sagde føreren. »Så går det.«

Max bar Fnys op i vognen.

»Jeg er også bagage,« hviskede dragen.

»Det troede jeg ikke, du var.«

»Kun når det kan betale sig.«

Toget gav et ryk, men kom ikke videre. Føreren kiggede ned i ovnen.

»Ilden er ved at glemme, hvordan man brænder.«

Fnys fik et udtryk, Ella ikke havde set før. Han så fra ovnen til hende.

»Her?«

Føreren undersøgte ham.

»Hvis du kan ramme ind i åbningen. Vi andre holder os bagved.«

Dragen kravlede op på kanten. Alfred løftede ham det sidste stykke.

Max begyndte at nynne, men Fnys rystede på hovedet.

»Ikke nødvendigt til denne opgave.«

Han snusede til sin egen våde næse.

Nøs.

Ilden sprang ind i ovnen. Lokomotivet pustede så overrasket, at førerens kasket lettede.

Toget satte sig i bevægelse.

Fnys vaklede tilbage til Max, som svøbte ham i den tørre ende af lagenet.

»Jeg tror, jeg skal sidde ned og være imponerende.«

Ved næste sving stod Den Hvide Dame, Maren, Køkken-Poul, manden med bakken og hesten.

Ella rejste sig.

»Hvordan kom I ud?«

»Køkkentrappen,« sagde damen. »Det er første gang i umindelige tider, jeg har brugt den. Jeg forventer ikke, at det bliver en vane.«

»Vores rum er væk,« sagde Maren.

Hun så på lagenet, der lå om Max, Fnys og fuglen.

Så satte hun sig hos dem.

Føreren kiggede på hesten.

»Det der er ikke bagage.«

Hesten gik gennem ham og stillede sig i den bagerste vogn.

»Vi tager den ved endestationen,« sagde han.

De kørte. Bladene gled forbi, nogle grønne, nogle gule, nogle hvide som papir. Af og til så Ella parken, som den måske havde været engang: mennesker med hatte, et barn med en is, en mand, der løb efter toget og tabte en sko.

Så var de væk.

Hun satte sig ved Maren.

»Den mand, du lånte bogen til. Var han høj og grå?«

»Høj,« sagde Maren. »Men han havde farver, ligesom os andre.«

»Kunne det være Hr. Blank?«

Maren kneb om kanten af sædet.

»Han plejede at grine, når jeg sang om skjorten. Hr. Blank griner ikke.«

Ella tog det våde kort frem.

»Det her havde han.«

Maren rørte ved B'et. Hendes læber bevægede sig, men navnet kom ikke.

Toget bremsede.

Foran dem sluttede skinnerne i hvidt.

På den sidste svelles kant stod Hr. Blank med bogen under armen.

»Denne bane er nedlagt.«

Føreren løftede sin kasket.

»Ikke efter min køreplan.«

»Deres køreplan udgår.«

Papiret i førerens hånd blev hvidt.

Ella stod op. Hun rystede, men hun kunne se tårnet mellem træerne bag ham. De var næsten fremme.

»Hvorfor vil du have et slot uden nogen i?«

Hr. Blank glattede sit ærme.

»Jeg vil have orden.«

»Hvem er ordenen til?«

For første gang svarede han ikke med det samme.

Max rev forsigtigt et hjørne af papiret med voldgravsmudder af. Ella havde lagt det ved siden af sig på bænken.

Hun så, hvad han tænkte.

Hun havde lyst til at tage det fra ham. Sige, at han skulle blive siddende, og at hun havde en plan.

Men det havde hun ikke.

Hun nikkede.

Max kastede.

Mudderet ramte Hr. Blanks sko.

Papiret blev siddende. Midt i det grønne mudder var et tydeligt aftryk af Max' tommelfinger.

Han så ned.

»Plet.«

»Alle ud på den anden side!« råbte Ella.

De sprang ned fra toget og løb mellem træerne. Alfred holdt Maren i hånden. Køkken-Poul bar gejrflugten, som protesterede mod hans greb. Hesten kom bagerst med førerens kasket mellem tænderne.

Bag dem lød et rasende papirraslen.

Ella så sig tilbage én gang.

Toget stod stadig på skinnerne. Føreren havde lagt hånden på fløjten.

Den lød længe gennem parken.

Så blev både toget og lyden væk.

KAPITEL 09

Den blå bog

De nåede sydvesttårnet gennem en lav dør, Alfred holdt åben med skulderen.

Her stod reoler fra gulv til loft.

»Natarkivet,« hviskede Maren.

Ella trak døren i. På indersiden hang en lille tavle. Der var skrevet navne på den, men de fleste var udviskede.

»Der blev fundet gamle noder i det her tårn,« sagde Alfred. »I 1991. Rigtige noder, som mennesker havde lagt væk. Om natten bliver alle de glemte historier også samlet her.«

Et fløjteetui stod åbent på et bord. Ved siden af lå et nodeblad. En lille håndskrevet seddel var lagt ovenpå:

MUSIK MÅ GERNE HØRES I ARBEJDESTIDEN.

Underskriften begyndte med B. Resten var hvidt.

»Det skrev han,« sagde Maren.

Hun satte en finger på sedlen, som man rører ved et fotografi af en, man savner.

De begyndte at lede.

Køkken-Poul fandt en opskrift på en sauce, han havde været uvenner med i hundrede år. Den Hvide Dame fandt et brev og puttede det hurtigt ind i sit ærme.

»Privat.«

Max fandt en skuffe med et skilt, hvor der stod DIVERSE.

»Her er jeg,« sagde han.

Ella skulle til at smile, da hun så indholdet.

Der lå et hundehalsbånd, en knækket træsko og en blå bog med løse sider.

Maren tog bogen med begge hænder.

»Der er den.«

Hun satte sig på gulvet og åbnede den.

På første side stod MAREN med store, skæve bogstaver. Nedenunder havde en anden hånd skrevet:

Nu kan ingen være i tvivl.

Et lille B var sat efter.

Maren strøg hen over ordene. Hendes fingre blev mørkere, tydeligere. Ella kunne se en gammel blækplet på den ene.

»Hvor er det mærkeligt,« sagde pigen. »Jeg havde glemt, at jeg altid fik blæk på den finger.«

Længere inde lå sangen. Max nynnede de fire toner, og Maren fulgte med.

Fnys pustede roligt i takt. De blege ord på siden glødede. Ella lænede sig tættere på.

Drageånden fik ordene frem. Marens sang holdt dem fast. De blev stående, også da Fnys trak hovedet til sig.

»Vi skal gøre begge dele,« sagde Ella. »Varmen åbner. Historien holder fast.«

På bordet lå en protokol. Hun åbnede den.

De første sider var fyldt med små beretninger. En knækket tallerken. En fødselsdag. En hest, som engang var gået ind, hvor den ikke måtte. Længere inde var rettelserne blevet flere. Streger over navne. Hele afsnit overmalet.

Til sidst stod der kun:

FOR MANGE FEJL.

Under det:

BEGYND FORFRA.

Den sidste side var så hårdt visket, at papiret var tyndt som hud.

»Han begyndte med sig selv,« sagde Maren.

Hun stod bag Ella.

»Han sagde, at der var noget galt, når historierne ikke passede sammen. Jeg sagde, at mennesker ikke altid husker ens. Men han blev ved med at rette.«

Alfred så ud af vinduet.

»Han kommer.«

Hr. Blank gik over gården. Den hvide bog lå åben i hans hænder. Bag ham var træerne forsvundet.

Ella åbnede fløjteetuiet helt. Under instrumentet lå en tynd streg af grøn uld.

»Hans halstørklæde,« sagde Maren. »Jeg strikkede det. Det blev alt for langt.«

Hun tog ulden op.

»Han gik med det alligevel.«

»Så kan du måske huske hans navn,« sagde Ella.

Maren lukkede øjnene. Hun holdt hårdt om den lille tråd.

Udenfor lød en stemme:

»Alt løst materiale skal afleveres.«

En hvid linje tegnede sig omkring døren.

Ella tog Marens bog og svøbte den i lagenet. Så åbnede hun vinduet. Der var vand nedenunder, langt nok nede til at hun straks tog et skridt tilbage.

»Bodil!« kaldte hun.

Vandet bevægede sig.

Et gult øje kom til syne ved tårnets fod.

»Jeg har fundet kortets ejer,« råbte Ella. »Men han har glemt sig selv.«

»Det forklarer opførslen,« sagde Bodil.

»Vi skal have fat i hans hvide bog uden at gøre den våd. Kan du vente her?«

Bodil nikkede.

På lagenet i Ellas arme lyste den lille, skæve sol.

Hun begyndte at få en plan.

Så gik døren op.

KAPITEL 10

Max uden navn

Hr. Blank stod i åbningen.

Hans ene sko var stadig fugtig. Han så på Max.

»Du.«

Ella stillede sig foran sin bror.

»Du kan ikke få hans navn.«

»Jeg behøver ikke navnet,« sagde Hr. Blank. »Kun et spor.«

Han viste dem det papir, Max havde kastet. Midt i mudderet sad aftrykket af hans tommelfinger.

Ella huskede papirfuglen mod sin jakke. Den hvide plet sad der endnu.

Spor. Det var det, han samlede.

Hr. Blank pressede papiret mod siden og førte pennen hen over bogen.

Max blev stille.

Det skete langsomt. Først blev hans ene sko gennemsigtig. Så kanten af bukserne.

»Ella?«

Hun greb hans hånd. Den var der stadig. Varm. Lille. Med en negl, han havde bidt for langt ned.

»Jeg har dig.«

»Hvad hedder jeg?«

Spørgsmålet ramte hende hårdere end et skrig.

»Max. Du hedder Max.«

Han så på hende uden at nikke.

Fnys sprang frem. Alfred greb dragen, før han nåede manden.

»Bogen!« råbte nattevægteren. »Ingen ild!«

Hr. Blank bøjede sig over siden igen.

Ella satte sig på knæ foran sin bror.

»Du er syv. Du har fire sten i lommen.«

Max' frie hånd søgte mod lommen.

»Den ene ligner en kartoffel,« sagde hun. »Du siger, at den er sjælden, fordi alle de andre ligner sten.«

Hans mund bevægede sig.

»Det er den også.«

Farven kom svagt tilbage i skoen.

»Du gav Bodil din knap. Du ville ikke lade fuglen blive inde i rummet. Og du fandt ud af, at Fnys kunne puste til en sang.«

Ella holdt hans blik.

»Jeg bliver ved med at sige, at du skal høre efter. Jeg glemmer at gøre det selv.«

Max klemte hendes hånd.

»Du gør det lidt nu.«

»Ja.«

Bag dem stillede Den Hvide Dame sig foran Hr. Blank. Kjolen bredte sig over gulvet.

»De tramper på min slæbende del.«

»Flyt Dem.«

»Så skal De flytte foden.«

Hr. Blank så ned. Køkken-Poul skubbende en stol ind bag hans knæ. Manden med bakken tømte en kop over hans hånd.

Der var stadig ingenting i koppen.

»Undskyld,« sagde han. »Gammel vane.«

Det var nok til, at Hr. Blank vendte sig.

Ella hviskede planen til Max. Så til Alfred. Han så mod vinduet og nikkede.

Ella lagde Marens blå bog forsigtigt på hylden. Lagenet bredte hun ud foran sig.

Fnys kravlede op på bordet.

»Jeg skal bruge sangen,« sagde han. Hans stemme var ikke stor længere.

»Du får den,« sagde Max.

Alfred svævede bag Hr. Blank. Maren holdt uldtråden frem.

»Kan du huske det her?«

Manden stivnede.

I hans grå ansigt rykkede noget ved øjnene.

»Løst materiale,« sagde han.

»Et halstørklæde. Jeg kunne ikke finde ud af at stoppe.«

Hun smilede nervøst.

»Du kunne have viklet det rundt om dig tre gange.«

Hr. Blank løftede en hånd mod sin hals.

Alfred greb bogens nederste hjørne.

Manden rykkede den til sig.

Men hesten stak hovedet gennem væggen og bed i hans ærme.

Det var ikke en voldsom bevægelse. Mere sådan en hest gør, når den undersøger, om et menneske muligvis er et gardin.

Hr. Blank tabte bogen.

Den ramte det udspændte lagen.

Ella og Max strammede grebet.

En tør lyd lød fra siderne.

Himlen udenfor var blevet lysegrå.

»Vi har den,« hviskede Max.

På hans hånd kunne Ella se tre fingre.

De andre to var væk.

KAPITEL 11

En hel bog fuld af mennesker

Hr. Blank kastede sig frem.

Ella og Max løftede lagenet over bordet. Bogen gled ind foran Fnys og landede åben.

Siderne var hvide.

Helt hvide.

Ella havde forestillet sig navne, som de kunne læse op. Billeder. En liste. Noget, hun kunne forstå.

»Fnys,« sagde hun.

Dragen tog luft ind.

Maren begyndte at synge.

Max fulgte hende. Hans stemme var tynd, men tonerne var der.

Fnys pustede.

En rød glød bredte sig over siden. Under det hvide kom streger til syne. Små bogstaver, tættere og tættere. Ella så ALFRED. Hun så toghjul og et narrehoved. Hun så Max' fire sten.

»Max,« sagde hun. »Du fandt kartoffelstenen på stranden. Du nægtede at kaste den i vandet, fordi kartofler ikke kan svømme.«

En stribe lys løftede sig fra siden og snoede sig om hendes brors arm.

Hans fingre kom tilbage.

Max trak vejret så dybt, at det lød som en snorken.

»Jeg kan huske det.«

Han lagde hånden oven på hendes. Alle fem fingre var der.

Hr. Blank rev sig fri af hesten. Alfred stillede sig i vejen, men manden skubbede ham til side.

»Stop!«

Han greb efter bogen.

En våd knurhårsspids dukkede op gennem vinduet og lagde sig omkring hans håndled.

Bodil havde strakt sig op langs tårnet. Hendes forreste luffer holdt om vindueskarmen.

»Jeg vil gerne bede dig lade børnene arbejde.«

»Slip mig!«

»Så lad være med at rive i bogen.«

Hun holdt ham fast uden at stramme. Vand dryppede fra hendes hage ned i Alfreds spand, som han skyndte sig at sætte frem.

»Ikke på siderne,« sagde Ella.

»Jeg gør mit bedste,« sagde Bodil. »Jeg er lavet til vandret arbejde.«

Fnys pustede igen. Maren sang videre, men hendes stemme rystede.

Der var så mange ord.

Ella læste Alfreds navn højt. Max fortalte om toiletbørsten og hatten. På den anden side af bordet blev Alfreds knapper blanke igen.

Den Hvide Dame lagde en hånd på en tegning af sin kjole.

»Jeg havde den på, da—«

Hun standsede og så på de andre.

»Det er en lang historie.«

»Fortæl den korte udgave!« sagde Ella.

Køkken-Poul fortalte om sin første suppe, der var blevet så tyk, at skeen blev stående i den. Manden med bakken huskede pludselig en gæst, der havde bedt om tretten kopper, selv om de kun var to.

»Jeg hedder Søren,« sagde han forbløffet. »Jeg hedder jo Søren.«

Lys steg fra bogen. Det smuttede ud af vinduet, ned gennem gulvet, ind i væggene. Ude fra parken lød en kort togfløjte.

Ella ville vende siden, men den sad fast.

Fnys trak hovedet tilbage. Hans næse sitrede.

Max holdt straks op med at synge.

»Ikke her.«

Dragen pressede munden sammen.

»Jeg ved det.«

Næsen sitrede igen.

Max skubbede bogen væk. Alfred løftede Fnys og vendte hans snude mod det åbne vindue.

»Hovedet ned, Bodil!«

Bodil dukkede sig. Et nys sendte en ildstråle ud over det tomme vand. Den slukkede i luften med et lille puf.

»Jeg sagde ingen ild i nærheden af min frisure,« lød det fornærmet nedefra.

»Det gjorde du faktisk ikke,« sagde Alfred.

»Så gør jeg det nu.«

»Jeg beklager lydniveauet,« sagde Fnys hæst.

Han sank sammen.

»Jeg har ikke mere.«

Den sidste side var stadig hvid. Den sad fast til bogens omslag. Ella prøvede forsigtigt at løfte hjørnet, men turde ikke trække.

Hr. Blank holdt op med at kæmpe.

»Det er min,« sagde han.

Hans stemme lød anderledes. Mindre glat.

Maren stod helt tæt ved ham med den grønne tråd i hånden.

»Bernhard,« sagde hun.

Navnet kom roligt. Som når man endelig finder noget, der har ligget lige foran én.

Manden lukkede øjnene.

»Du hedder Bernhard. Du skrev i min bog, at ingen kunne være i tvivl om, hvem jeg var.«

Han rystede på hovedet.

»Jeg skrev forkert. Jeg fik årstal galt. Jeg glemte mennesker.«

»Så måtte du rette det,« sagde Maren.

»Jeg rettede og rettede.«

Hans blik gled mod de hvide sider.

»Til sidst var der ingen fejl tilbage.«

»Der var heller ikke nogen tilbage til at læse det,« sagde Ella.

Et øjeblik hørte de kun vandet dryppe i spanden.

Så slap Bodil hans håndled.

Bernhard stod stille. Han kunne tage bogen. Ella vidste det. Hun holdt om Max og ventede.

I stedet tog han sin handske af.

På pegefingeren sad en blækplet.

Han så længe på den.

»Den kom aldrig helt af.«

»Nej,« sagde Maren. »Du prøvede med sand engang. Det var en dårlig eftermiddag.«

Fnys løftede hovedet. Max lagde begge hænder under hans mave og hjalp ham hen til den sidste side.

»Bare en lille smule,« hviskede han. »Du behøver ikke være enorm.«

Maren nynnede sangens sidste toner.

Fnys pustede. Ikke en sky, kun en varm stribe.

Bernhard lagde sin bare hånd ved bogens kant.

»Jeg var bange for, at I ville opdage, at jeg ikke kunne huske det hele.«

Under det hvide kom et navn frem.

BERNHARD.

»Jeg kan huske dig,« sagde Maren.

Siden løsnede sig.

En grøn farve bredte sig om mandens hals. Et halstørklæde dukkede op, snoning efter snoning, til det hang næsten ned til gulvet.

Max stirrede.

»Du stoppede virkelig ikke,« sagde han til Maren.

Hun begyndte at le. Så græd hun lidt. Så lo hun igen, og Bernhard holdt hendes hånd uden at vide, hvad han skulle sige.

Omkring dem lød et dybt suk.

Bernhard bøjede sig over bogen. Da hans egen side slap, foldede resten sig ud som en vifte. Han læste de sidste navne højt. Hvor han tøvede, hjalp de andre. Maren hentede sin blå bog, og Søren pegede på en lille tegning af en bakke.

»Ham kender jeg også,« sagde han. »Han tabte altid teskeerne.«

Et efter et løftede de sidste lys sig fra papiret.

Slottet fik sine skygger tilbage. Træerne stod igen foran vinduet. På tavlen ved døren dukkede navne op, ét efter ét.

Ella bladrede forsigtigt tilbage i bogen.

Der var ingen fanget i den længere. På siderne lå små spor af blæk og varme, men alle navnene var vendt tilbage til deres ejere.

Hun så strengt på Bernhard.

»Du skal hjælpe med at få resten på plads.«

Han nikkede.

»Og ingen flere sletninger,« sagde Max.

Bernhard lagde fyldepennen på bordet.

»Ingen flere sletninger.«

Fnys sov allerede. Hans hoved lå på Marens blå bog, og han snorkede små røgringe.

Udenfor stod Bodil med hagen på vindueskarmen.

»Er vi færdige?« spurgte hun. »For jeg har fået en frygtelig krampe i venstre luffe.«

KAPITEL 12

Der gik kun et øjeblik

Alfred fulgte børnene tilbage.

Nu var gangene igen gangene. Døre sad dér, hvor de burde, og portrætterne fulgte dem med øjnene på en næsten almindelig måde.

I den store sal var narrehovedets mund kommet tilbage.

»I tog jer god tid.«

»Du ville have en vittighed,« sagde Max.

Hovedet så forventningsfuldt på ham.

»Hvad siger en drage, når den får serveret suppe?«

»Det ved jeg ikke.«

»Kan jeg få den ildvarm?«

Fnys åbnede det ene øje i Ellas arme.

»Det er ikke en vittighed. Det er et rimeligt spørgsmål.«

Narrehovedet lo alligevel. Først et lille grin. Så et større, som fik den malede hue til at hoppe.

»Den beholder jeg.«

Ved den røde dør ventede Maren. Hun havde sin blå bog under armen. Bernhard stod lidt bag hende og skrev på et nyt stykke papir.

Han viste det til Ella.

UNDERSØG DET VI IKKE VED.

Der var en plet i nederste hjørne. Han lod den sidde.

»Jeg må nok begynde med at spørge folk,« sagde han.

»Og høre svaret,« sagde Ella.

Han nikkede.

Den Hvide Dame kom svævende ned ad gangen. Hendes kjole fyldte igen så meget, at alle måtte stå langs væggen.

»Togføreren er tilbage. Han ønsker at vide, hvem der skal betale for hesten.«

»Hesten,« sagde Max.

»Det var også mit forslag.«

Fnys vågnede helt, da Ella satte ham på gulvet.

»Jeg tager med jer,« sagde han.

Ella så på Alfred.

Han rystede stille på hovedet.

»Vi hører til i slotsnatten. Men nu ved I, hvor I kan finde os.«

Fnys slog med halen.

»Så vil jeg gerne bestille besøg.«

Max satte sig på hug.

»Med boller?«

»Med ost. Nutid.«

Max nikkede og lagde en hånd mellem dragens horn.

»Du er den bedste drage, jeg kender.«

»Hvor mange kender du?«

»Dig.«

Fnys overvejede det.

»Et klart flertal.«

Ella gav Maren et kram. Det var koldt i begyndelsen og varmt bagefter, uden at hun kunne forklare hvorfor.

Alfred åbnede den røde dør.

På den anden side lå den almindelige aften.

Ella kunne se sin mors arbejdslampe. Dråben hang stadig under penslen.

Hun tog Max i hånden.

»Klar?«

Han så tilbage én gang. Alle spøgelserne stod i gangen. Fnys sad foran dem med brystet skudt frem. Lidt røg steg fra hans næse.

»Ja.«

De trådte igennem.

Dråben faldt.

Deres mor vendte sig.

»Så. Nu er det vist tid til mad.«

Ella kastede sig ind til hende. Max kom fra den anden side, og deres mor tabte næsten penslen.

»Hov. Hvad sker der?«

Ella ville sige det hele. Om bogen, om toget, om Max' fingre. Men hendes hals lukkede sig, og hun kunne kun holde fast.

Deres mor satte penslen fra sig og lagde armene om dem.

»Blev I forskrækkede?«

Ella nikkede mod hendes trøje.

»Vi troede, vi ikke kunne komme tilbage.«

»Jeg er lige her.«

De stod sådan lidt. Ingen skyndte på dem.

Så løftede Max hovedet.

»Vi skal have meget mad.«

Deres mor trak sig nok tilbage til at se på dem.

»Hvorfor er du våd? Og Ella, hvad er der sket med dit snøreband?«

Ella så ned. Spidsen var stadig brun.

»Det er en lang historie.«

»Vi har tid,« sagde deres mor.

Så fortalte de.

De sad på gulvet med sandwich og fortalte i munden på hinanden. Max begyndte med Bodil. Ella begyndte med den røde dør. De blev enige om at begynde med Alfred, men så huskede Max, at bollen var vigtig.

Deres mor lyttede. Af og til stillede hun et spørgsmål. Da de nåede til gejrfluglen, fandt hun et billede på sin telefon af den rigtige fugl, der engang havde været på slottet.

»Den havde et mere irriteret ansigt,« sagde Max.

»Det har de fleste, når de bliver båret af en kok,« sagde Ella.

Hun begyndte at grine. Max fulgte med, og pludselig var det svært at stoppe.

Senere fulgte deres mor og Karl dem ud. Ved broen standsede Max bag rækværket.

På en flad sten ved vandet lå hans knap.

En grøn stilk var trukket gennem hullerne og bundet i en sløjfe. Knappen lignede en meget lille medalje.

Karl løftede den op til ham.

»Din?«

»Jeg gav den væk.«

Max kiggede ned i vandet.

En boble brast ved stenen.

»Tak, Bodil,« hviskede han.

Karl så hurtigt ud over voldgraven. Så rettede han på sit nøglebundt.

»I må hellere komme hjem,« sagde han.

Ella blev stående et øjeblik.

»Du ved godt, hvad der er bag den røde dør.«

Karl så på hende. Hans mundvige bevægede sig lidt.

»Jeg ved, at man skal banke på.«

Inde fra slottet lød et fjernt bump.

Så en meget vred, meget lille stemme:

»HVEM HAR SAT LÅGET PÅ?«

Max smilede hele vejen over broen.

Næste gang ville han tage en hel bolle med.

Med ost.

Hvad er virkeligt i historien

Aalholm Slot findes. Det ligger ved Nysted på Lolland. Men hvis du besøger et gammelt slot, er det ikke sikkert, at en drage tager imod dig. Den kan jo være ude at spise.

I denne bog er virkelige spor fra Aalholm blandet med gamle sagn og en masse fantasi. Her kan du se, hvad der hører til hvor.

Den skjulte trappe findes

I det sydøstlige tårn ligger en skjult vindeltrappe. Den går gennem området ved Det Røde Kongesoveværelse og ned til kælderens. En tunnel hele vejen til Nysted er derimod et sagn. Den er ikke dokumenteret. Romanens gange og døre er frit opfundet og kan ikke bruges som et kort over slottet.

Der blev skrevet et brev på Aalholm i 1330

Det ældste kendte brev, som blev udstedt på selve Aalholm, er fra 1330. Bogen med brevkopien, som Alfred viser børnene, er opfundet til fortællingen. Et gammelt brev kan fortælle os noget om et sted, selv om den, der skrev det, ikke anede, at børn mange hundrede år senere ville læse om det.

Kongebesøget satte spor på væggen

Frederik den Anden og dronning Sophie besøgte Aalholm i 1585. Der findes malede navne og valgsprog fra besøget på en væg. Et navn er ledsaget af et narrehoved og en drikkekande. Figuren er blevet tolket som en hofnar. At hovedet fortæller vittigheder, er noget, denne roman har fundet på.

Hesten og Den Hvide Dame kommer fra sagn

Der er overleverede fortællinger om en spøgelseshest og en hvid dame på Aalholm. De omtales blandt andet i en herregårdsbog fra 1938. At et sagn er gammelt, er ikke et bevis for, at spøgelse findes. Hestens appetit på gardiner og damens møder er fri fantasi.

Greven skrev dagbog i mange år

Otto Ludvig Raben skrev dagbog på fransk gennem 42 år. Den handler blandt andet om dagliglivet. Sådanne optegnelser kan hjælpe os med at forstå mennesker, som levede længe før os. Marens blå bog og Bernhards protokol er derimod opdigtede. Ingen af deres ord i romanen er citater fra grevens dagbog.

Gejrfuglen har været på Aalholm

Frederik Christian Raben bragte en udstoppet gejrfugl hjem fra Island i 1821. Fuglen blev senere solgt på auktion i London i 1968. Den står altså ikke på Aalholm i romanens nutid. Børnene møder et magisk minde om den. Gejrfuglen var en virkelig fugleart, som ikke kunne flyve, og som nu er uddød.

Det lille tog har kørt i parken

Stubberup Strand Bane var en lille jernbane, som forbandt det daværende bilmuseum med kysten gennem slotsparken. Toget i bogen er en fantasiversion af den tidligere bane. De svævende skinner og diskussionen om en hestebillet findes kun i fortællingen.

Noderne blev virkelig fundet

I 1991 blev en stor samling gamle noder fundet i Aalholms sydvestlige tårn. Det er en anden del af slottet end den skjulte trappe i sydøsttårnet. I romanen har nodefundet givet idéen til natarkivet. Marens lille vaskesang er skrevet til denne historie; den er ikke hentet fra nodesamlingen.

Og hvad med Fnys og Bodil

Fnys, Bodil, Ella, Max, deres mor, Karl, Alfred, Maren, Køkken-Poul, Søren og Bernhard er opdigtede personer og væsner. Det samme gælder slotsnatten, den røde dør, den hvide bog og hele børnenes eventyr. De skal ikke læses som fortællinger om bestemte virkelige ansatte eller beboere på Aalholm.

De historiske oplysninger er kontrolleret mod Aalholm Slots egne historiske artikler. De er formidling af slottets historie; arbejdet med denne roman omfatter ikke en selvstændig undersøgelse af de oprindelige arkiver. På de næste sider kan du finde de artikler, som historien bygger på.

Kilder til de historiske spor

Alle nedenstående artikler er udgivet på Aalholm Slots hjemmeside og læst den 9. oktober 2026. Linksene kan åbnes i bogens digitale udgaver.

Den hemmelige tunnel fra Aalholm

Det ældste brev fra Aalholm

Kongebesøget og navnene på væggen

Spøgelseshesten den hvide dame og hofnarren

Grevens dagbog

Gejrfuglen fra Island

Stubberup Strand Bane

Nodefundet på Aalholm